

● **ОСОБИСТІТЬ**

Кожній із трьох своїх попередніх дружин Іво Бобул після розлучення залишав усе

с. 9–11 »

Річниці шлюбу:
що треба дарувати

● **ГІРКО!** І хоч зазвичай широко відзначають срібне та золоте весілля як дві знаменні віхи сімейного життя, проте їх є набагато більше. Читайте про це на

4 820230 06004 1 >
**ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ**

volyn.com.ua

23 січня 2020 року №1(15) Ціна 10 грн

с. 13–15 »

Бог подарував їм любов і сімейне щастя.

Фото з архіву родини КОРЖОВИХ.

Від кохання за ґратами народився Ісус — захисник України. І ще 6 діток!

● **ІСТОРИЯ НОМЕРА** У Старій Виживці на Волині всі знають багатодітну сім'ю Андрія і Лариси Коржових, де росте чотири доньки і три синочки. А ще тут живе особлива любов. Адже свій медовий місяць вони провели не на Канарах, а на... нарах

У стінах в'язниці вони запряглися бути разом у радості і горі.

с. 3–5 »

«Я вже всі очі видивився!»

● **СЛОВО ДО ЧИТАЧА** Сьогодні, переглядаючи ці фото, я пропоную вам увімкнути музику в собі. Назву тільки два слова — і цього буде достатньо, щоб десь у вашому серці відгукнулось і забриніло. **БЕРЕГ ЛЮБОВІ**

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети «Так ніхто не кохав»

*Стрілися двоє, що долею схожі,
Може десь тут, або може десь там.
Дивляться в очі, чи вірити можна
Теплій руці і привітним словам?*

На світліні праворуч — Зоя і Володимир Боярчуки із села Шепель Луцького району Волині прийшли у храм села Буяни, де вони повінчалися... 70 років тому. У далекому 1949-му...

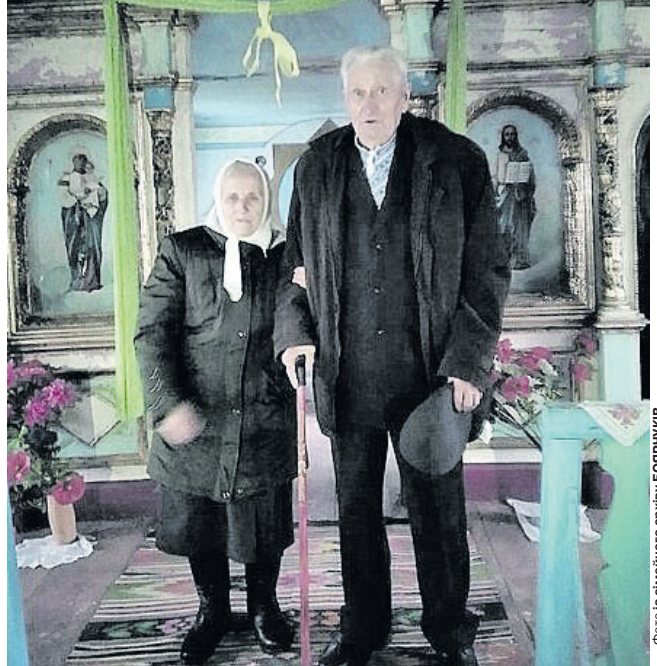
І через 70 років шлюбу він каже їй: «Кохая!» Але своїми словами, яких навіть великі письменники не вигадують: «Всі люди вже повертаються з церкви, а тебе нема. Я вже всі очі видивився!»

А пані Зоя у розмові з нашою журналісткою Катериною Зубчук відкрила і своє крило того великого простого сільського кохання: «Я його зараз, як малу дитину гляджу, він завжди чисто одягнений. Шоферував усе життя, але ніхто не бачив його в засмальцьованому вбранні. Штани завжди «на кантик», сорочка свіжа... Чоловік за 70 літ мене навіть пальцем не зачепив».

Про таке могла тільки мріяти молода дівчина Лариса, коли почала листування із ув'язненим хлопцем-рецидивістом Андрієм. Яких тільки застережень не чула, що тоді переживало її серце! Але коханню навіть грати не перепона. І справжня Любов, укріплена Любов'ю до Бога, може витягнути тебе із, здавалось би, безвихідного болота. Це довели Лариса та Андрій Коржови, які старшого сина зі своїх семи дітей (!) нарекли на честь Всевишнього — Ісусом (**читайте сьогодні їхню історію на с. 3–5**).

*Берег любові в далекому тумані,
А допливеш, коли тільки удвох,
А допливеш, коли спільне бажання,
Берег любові та хвилі тривоги.*

Якщо у пісні ставиться кома, то в житті доводиться часто — і знак запитання: коли тільки удвох? Бо навіть виконавці цитованого нами шедеву Вадима Крищенка (слова) і Геннадія Татарченка (музика) — Іво Бобул і Лілія

І хоч храм, де волинське подружжя вінчалось 70 років тому, вже не діючий, Боярчуки в ньому ніби повернулись у молодість.

Сандулеса — так і не допливли до свого берега любові, а продовжили плавання з іншими (**с. 9–11**). А що вже казати про чоловіка, який має 39 дружин і 94 дитини?! (**с. 12**)

*Стрілися двоє, як човники в морі,
Може сьогодні, а може колись.
Серце питається — йти далі поруч?
Чи постояши, навік розійтись?*

А цей вже куплет ніби адресований Інні Москалець та Володимирі Варімезу. У них — особлива доля. Володимир — це один із 24 українських моряків-військово-полонених, яких захопили в полон російські окупанти.

Інна усі ці довгі місяці вболівала за радіотелеграфіста з буксира «Яни Капу», їздила до нього у Москву на суд, хоч вони були тоді лише просто знайомими, молилась за звільнення. І... вимолила собі чоловіка! Повернувшись із полону, Волода запропонував дівчині руку і серце. І почув «Так!» (**с. 16–17**).

*Стрілися двоє, так просто і звично,
Хочеться радісне слово сказати.
Чом же у нього печаль на обличчі?
Чом на щоці в неї тиха сльоза?*

Якщо волиняни Зоя і Володимир Боярчуки відзначили платинове весілля — 70 років у шлюбі, то американське подружжя Джона і Шарлотти Хендерсон (**на фото внизу**) — 80-літній ювілей спільного життя! Це — дубове весілля. Як ще називають річниці шлюбу і що на них треба дарувати, ви теж прочитаєте сьогодні (**с. 13–15**).

Але є один універсальний подарунок на всі роки, на всі часи — ЛЮБОВ! Тоді навіть сльоза на щоці буде тільки від щастя.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

“**І справжня
Любов, укріплена
Любов'ю до Бога,
може витягнути тебе
із, здавалось би,
безвихідного болота.**”

106-річний Джон Хендерсон і його 105-літня дружина Шарлотта потрапили в Книгу рекордів Гіннеса як найстаріша з нині живих пар за сукупним віком, які разом із 1939-го.

Фото із сімейного архіву Боярчуків.

Фото washingtonpost.com.

Таїнство вінчання було в колонії.

Усі фото з архіву родини КОРЖОВИХ.

Від кохання за ґратами народився Ісус — захисник України. І ще 6 діток!

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** У Старій Виживці на Волині всі знають багатодітну сім'ю Андрія і Лариси Коржових, де росте чотири доньки і три синочки. А ще тут живе особлива любов. Адже свій медовий місяць вони провели не на Канарах, а на... нарах

Катерина ЗУБЧУК

ЛИСТИ ЗІ ШТЕМПЕЛЕМ КОЛОНІЇ

Свого часу ця сім'я привернула до себе увагу журналістів тим, що синочка-первістка назвали Ісусом. Незвичне ім'я було подякою Богові, що дав такий дарунок. А зацікавившись ім'ям, відкрили, зокрема й автор цих рядків, сповнену трагізму долю глави родини.

Виростав Андрій Коржов у сім'ї, де батько пив, бив матір, тому й дитинство було, по суті, вкрадене — хлопець скотився на дно. І коли мова заходить про любов подружжя, про те, як вона народжувалася, чим живиться ось уже 22 роки, то доводиться повертатися у минуле — згадати, може, й не дуже приємне з того минулого, але таке, що не викреслиш із життя...

Вони познайомилися завдяки

посередництву Віктора Савчука із села Мельники, що неподалік від райцентру. Він відбував покарання у Львові разом з Андрієм. Як людина, яка за ґратами покалася, увірнула в Ісуса Христа, Віктор почав ходити в Старій Виживці до церкви Християн віри євангельської. Він розповів Ларисі, яка була членом цієї громади, що у Львові, в колонії, люди теж каються, приймають хрещення. Один із таких — Андрій Коржов. Лариса зацікавилася ним і зініціювала листування. А щоб не було, що дівчина першою написала засудженому, то попросила Віктора надіслати Андрієві конверт з її адресою. Через деякий час був перший лист. На жаль, ні цей, ні інші не збереглися. Але Андрій добре пам'ятає, що насамперед написав, хто він і за що відбуває покарання:

Продовження на с. 4

не прикрашав нічого, не применшував своїх гріхів.

Тоді й дізналася Лариса, що Андрій — особливо небезпечний злочинець, рецидивіст, який сидить «за третьою ходкою». У 1991 році після серпневого путчу (ГКЧП), коли він відбував строк у Сокальській виправній установі, його життя могло закінчитися: був такий указ, щоб особливо небезпечних злочинців розстріляти.

— Але завдяки Божій милості, — каже сьогодні чоловік, — цього не сталося. З Єльциним прийшла демократія. Після ГКЧП я написав лист до Верховної Ради СРСР: мовляв, сиджу, як пес, у будці більше десяти років. Якщо вже не можна зменшити строк, то замініть хоча б вид режиму. І цей аркуш ліг на стіл у потрібну, як кажуть, мить: режим змінили — з особливого на суворий. Так я потрапив у Львівську колонію. Тоді якраз почали ходити по виправних установах львівські брати-п'ятидесятники. Мене довго не покидала скептична думка: «Кого тут спасати?» Але виявилось, що помилився. Завдяки цим зустрічам із вірянами я пізнав глибину і силу Божої милості. Згодом прийняв хрещення...

Андрій і Лариса листувалися. Це було спілкування, зосереджене не на тілесній гамі, як висловлюється Андрій, не на тому, що він шукав «заочницю» (так у колонії називають представниць жіночої статі, які підтримують зв'язки з ув'язненими), не на тому, що він хотів мати жінку і створити сім'ю, а лише на духовності. Дівчина цікавилась, як людина за ґратами може покаятись, і Андрій розповідав

**Незвичне ім'я
первістка було подякою
Богові, що дав такий
дарунок.**

їй про це. Йому залишалося відсидіти ще півтора року. Думав, вийде на волю — тоді, може, й буде сім'я. І спілкування про родину в них з Ларисою зав'язалось пізніше.

ВІД ПЕРШОГО ПОБАЧЕННЯ — ДО ТАІНСТВА ВІНЧАННЯ

У Лариси свій спогад про їхнє заочне знайомство:

— Коли отримала першого листа від Андрія, то серце тьохнуло.

Радіє батько зустрічі із найстаршим сином Ісусом.

Я взяла конверт і подумала, що від долі не втечеш. Навіть якщо вона веде мене у тюрму. Після кількох листів уже говорила: «Господи, якщо даси мені чоловіка, ось такого, з тюрми, то нехай він бренькає на гітарі». Я сама трошки грала на цьому інструменті. І коли Андрій написав, що він небезпечний рецидивіст і «немножко бренчу на гітарі», то сприйняла це як знамення: оце моя доля, і значить, я від того «особливо небезпечного рецидивіста» не буду відрікатися.

Лариса була, до речі, ініціаторкою і першого, і наступних побачень.

— Минав час, — каже вона. — Я не раз собі думала: «Ну що це таке — спілкуємось у листах майже пів року, а на побачення не запрошує?» Ревність якась прокинулась — що ж то за чоловік, який не хоче подивитися на дівчину? І написала Андрієві: «А мож-

на, щоб ми з тобою зустрілися?» Він відповів: «Я спробую дізнатися, чи дозволять таке побачення, бо ж ти не рідня мені...»

Дозволили. Перша зустріч незабутня вже тим, що Лариса не знала, як же впізнає Андрія, і дуже хвилювалась. Стала останньою в чергу з чималого гурту людей, які приїхали того дня в колонію. Вже всі зустрілися, посідали на стільця, а вона залишилась одна. І Андрій помахав їй рукою. Як тепер каже чоловік, побачивши Ларису, відчув, що ця дівчина його чекає.

— Згодом перед черговою зустріччю, — розповідає Андрій, — подумав: «До чого це все приведе?» Я відчував, що спілкування на тему Біблії переростало у щось більше. І якимось насилосся, що заходжу в кімнату для побачень, а переді мною дівчина з обличчям Лариси. Я беру її за руку, припадаю на коліна і кажу: «Дякую тобі

Андрій Коржов свого часу пізнав силу Божої милості і прийняв хрещення.

Боже, що ми разом!» А наступного дня треба було справді йти на побачення. Заходжу. Привітався з Ларисою (це ж розмова через скло). І коли ми проговорили години дві, я, пам'ятаючи свій сон, кажу: «Духовного брата ти вже знайшла — поспілкуватися маєш з ким. А духовного чоловіка не хочеш мати?» Пауза настала. Лариса знітилась. «Я не зрозумів, — перериваю цю паузу, — у Господа є «так» або «ні», а що поверх того — то від лукавого». І у відповідь чую: «Так». Ці слова я ніби гачком дістав, як мені тоді здалося.

Залишалися формальності. Вони обоє написали заяви в один із львівських раців, їм призначили день реєстрації шлюбу за ґратами. Того ж дня єпископ Роман Ляховський і повинчав їх. І додалося три дні до довгострокового побачення — тобто було шість щасливих днів. Коли мова заходить про ме-

довий місяць, то Лариса, зазвичай, каже, що в когось він на Канахах, а в них був — на нарах. Цікавий і такий збіг обставин: їхнє весілля припало на день народження Андрія — 15 червня. Це був 1997 рік. А у січні наступного він звільнився з місць позбавлення волі. Як висловлюється чоловік, 21 рік тому Господь дозволив йому бути на свободі. І за ці роки дав семеро дітей.

«З ТАКИМ ЧОЛОВІКОМ МОЖНА І 10 ДІТЕЙ МАТИ»

У затишній оселі Коржових ми розмовляли про незвичайну любов подружжя. Андрій з вдячністю згадував той час, коли Лариса повірила в нього. А коли мова зайшла про те, що для міцної сім'ї найважливіше, як зберегти її, то я почула насамперед біблійне: «Кого Бог поєднав, того людина нехай не розлучає».

Сімейство Коржових у день дозвілля — на знімку нема лише Ісуса, який, певно, «ловить» фотокадр.

Лариса щиро додає:

— Я казала і кажу: «Дай Боже всіх таких чоловіків. Коли чую від когось, як то непросто стільки дітей народити і ростити, то відповідаю: «З таким чоловіком можна і десятеро народжувати».

А восени 2014-го Лариса Коржова подала документи на приєднання почесного звання «Матероїня» (у сім'ї вже було п'ятеро дітей, яким виповнилося 8 років, як і передбачено законом). Але за першим разом її кандидатуру в обласній комісії забракували.

// **У Господа є «так» або «ні», а що поверх того — то від лукавого.**

Із соцзабезу повідомили причину: «Нема чітких заслуг матері». З цього приводу Лариса каже:

— Тоді я спересердя питала чиновників: «То що, мені покинути семеро малолітніх дітей і в АТО поїхати, щоб мати ці «чіткі заслуги»? Довелось перебрати домашній архів, знайти нагороди. Зокрема, грамоту селищної ради, яку нам з чоловіком вручили в 2012 році за хороше виховання дітей, створення умов для їх навчання і відпочинку. Лише після цього я пройшла «сито» обласної комісії. Восени 2015-го жінка одержала почесне звання «Матероїня»...

Сьогодні у Коржових три студенти волинських вишів. Катруся навчається у Луцькому національному технічному університеті, Андрій і Наталія — у Східноєвропейському, Аня, Софія і Данилко — учні 8, 5 і 2 класів.

А ось щодо найстаршого сина Ісуса, то у вісімнадцять хлопець, який у профтехучилищі здобув професію кухаря-кондитера, вирішив іти на строкову службу. Оскільки в армію брали в 20 літ, став добровольцем і підписав контракт. У 2016 році у складі Львівської 80-ї аеромобільної бригади після «учебки» потрапив у зону АТО, де був шість місяців. А повернувшись додому, учасник бойових дій уже не мислив свого життя без армії і вступив до Одеської військової академії. Нині він — друкурник цього навчального закладу. Як висловила його мама Лариса Коржова, обрав шлях, який відповідає імені «Ісус» — боронити мир і спокій.

Фото 24tv.ua.

Коли знову осічка...

«Підемо, коханий, до сексопатолога і андролога...»

● **АДАМ І ЄВА** Яюсь, гортаючи старі блокноти, натрапила на записи бесід із Володимиром Гринчуком, на жаль, уже покійним «родоначальником» андрології на Волині, кандидатом медичних наук, автором численних публікацій про «чоловіче здоров'я». Захворювання органів сечостатевої системи, безпліддя, сексуальні розлади й нині залишаються серйозною проблемою для представників сильної статі. Тому й повертаємося до цієї делікатної теми

гінеколог) або до сексопатолога, знають далеко не всі. Перший лікує захворювання дітородних органів у чоловіків, другий допомагає, коли невдачі у ліжку ситуаційні, психологічні, спровоковані емоційним дисонансом подружніх стосунків. «Якби Єва постійно гризла Адама, то і вони не згрішили б», — пригадує, жартував колись Володимир Гринчук, до якого йшли за порадою подружні пари, який успішно лікував хлопчиків із фімозом, проводив обстеження малюків у дитсадках і школах, аби запобігти у майбутньому дорослим проблемам.

На жаль, таких фахівців у нас обмаль. І це при тому, що нині до 50 відсотків чоловіків зрілого віку страждають від захворювань дітородних органів з порушенням плідності, а у сексуальних стосунках молодих людей бракує відповідальності, обізнаності, чистоти почуттів, взаєморозуміння.

Більшість цих бід бере початок з того віку, коли малюк ще під стіл пішки ходить. Психологи стверджують, що виховання хлопчиків потребує коректив.

Оксана КРАВЧЕНКО

ЧОМУ У ЛІЖКУ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ НЕВДАЧІ?

Чоловіки не люблять ділитися проблемами, що стосуються найінтимніших аспектів життя. Ті, у кого не все гаразд у цій сфері,

навпаки, можуть вихвалитися «подвигами на сексуальному фронті». Ну, а більшість страждає мовчки, бо «за чаркою про це не поговорити — назвуть імпотентом».

Про те, що у подібних випадках треба йти до лікаря, причому до спеціально підготовленого фахівця — андролога (як у жінок —

— Чоловіки не плачуть, — чувають вони з коліски, і виробляють звичку приховувати емоції, самотійно переживати стресові ситуації. У результаті — сорокалітні «здоров'яки» страждають від інфаркту, інсультів, депресій, алкоголізму, накладають на себе руки, передчасно йдуть з життя.

— Який ти мужчина, якщо не спроможний утримувати сім'ю? — чує син змалечку мамині докори на адресу батька.

У родинях, де її глава постійно терпить приниження, не може вирости певний своїх сил і гідності чоловік. Часто через це юнаки просто бояться створювати власну сім'ю, комплексують перед представницями прекрасної половини або навпаки, надто агресивно відстоюють право бути лідером.

Однією з найпоширеніших проблем, яка руйнує подружні зв'язки, є еректильна дисфункція — часткова чи повна втрата здатності до ерекції і її достатньо тривалого утримання. У таких випадках фахівці не радять ставити на собі хрест, гадати, що без сексу можна прожити, чи бігти шукати нові стосунки. Сексуальне збудження залежить від роботи мозку, гормонів, від того, що людина бачить, чує, відчуває, від роботи серця, судин та м'язів. Щось із цього переліку може порушитися, і в результаті не настане належне розширення судин в печеристих тілах пеніса.

Ерекцію можуть погіршувати серцево-судинні хвороби, клінічна депресія, збільшення простати і її запалення, зайва вага та діабет 2 типу. Критичним є вісцеральне ожиріння — тобто відкладання жиру не під шкірою, а між внутрішніми органами черевної порожнини. Іноді проблеми в ліжку спричиняє хвороба Пейроні — викривлення пеніса через поздовжнє ущільнення фіброзної тканини, яке робить ерекцію болісною чи неможливою. Негативно впливають і хронічні хвороби нирок, гормональні порушення, травми пеніса, хребта, простати чи куприка. А також куріння, зловживання алкоголем — як безпосередньо перед невдалим сексом, так і хронічно.

Крім хвороб, еректильну дисфункцію можуть спричиняти деякі ліки, зокрема препарати, які приймають при гіпертензії; антидепресанти; транквілізатори і рецептурні седативні засоби; препарати, якими лікують виразку.

Є також психологічні чинники, які накопичуються і погіршують стан після перших же оз-

нак дисфункції. Це — брак сну, страх, що не буде ерекції, тривожність, почуття провини через свою потенцію, низька самооцінка. Викликає невдачі й відсутність практики. Тривалі перерви сексуального життя і мастурбації призводять до погіршення потенції.

Лікарі стверджують, що в багатьох випадках еректильна функція може покращитися без медикаментозних стимуляторів збудження завдяки лікуванню чи запобіганню хронічних хвороб, наявності гармонійних стосунків між партнерами. Але парі потрібно зверну-

Давно помічено, що якщо вагітність не настає, то жінки першими йдуть на обстеження, аби усе з'ясувати. Чоловіки ж, здається, не допускають і думки про те, що вони можуть бути не здатні до зачаття.

тися до сексопатолога, андролога на консультацію, які за необхідності призначають ефективну терапію.

«ЗІПСУВАВ ЖИТТЯ ЖІНЦІ, А ВИНЕН БУВ Я...»

Згадую анонімну «сповідь» одного з пацієнтів андролога. Чоловік років п'ятдесяти нервував, хвилювався і казав, що це буде його спроба покаятись перед першою дружиною, якій завдав багато страждань.

Він був на кілька літ старшим, потоптав уже трохи дівочого цвіту. Вона — цнотлива і юна мамина доня. Йому ночі видавалися надто короткими.

— Коли не прокинувся — ліжко рипить, — жартома нарікав швагро, натякаючи, що сестра з таким гарячим чоловіком швидко «розстараються» на потомство.

Однак поповнення сім'ї не відбулося ні через рік, ні через п'ять. Уже мали власне житло, усе в домівці й на подвір'ї, а лелеки вперто обминали їхню хату. Дружина ходила по лікарях, обстежувалася. Що більше давав грошей за консультації — то більше виявлялося причин безпліддя. Лікувалася, але все безрезультатно.

— У своїх можливостях стати батьком я не сумнівався. Півсела молодичь «перелюбив», відбою не було. Через шість років, аби жін-

ка відчепилася, поїхав до знайомого лікаря у поліклініку. Визнали здоровим, поспівчували, мовляв, з дружиною не повезло.

Після того він раз по раз згадуватиме ці слова. Спочатку подумки, а потім і вголос, з роздратуванням, з образою. Для кого старатися, для кого жити? Приходив додому пізно, напідпитку. Доступних знадлих жінок довкола нього завжди крутилось чимало. Вибирав, як правило, тих, хто мав дітей, пережив частя материнства, бо видавалися чомусь бажанішими.

Згодом розлучився з бездітною дружиною й одружився з матір'ю-одиначкою. Усиновив пасинка, але мріяв про власну дитину.

У новому шлюбі вже п'ятий рік, а батьком так і не став. Врешті-решт, потрапив на прийом до андролога. Після ретельного обстеження фахівці прийшли до висновку, що «винен» все ж чоловік. Причина його бід — мала кількість активних сперматозоїдів у спермі, через що дружині довелося вдатися до штучного запліднення,

— Мучить совість, що змарнував молодість першій жінці, яка й досі самотня. Вона була тихою, спокійною. Може, якби мала бойову вдачу, то знайшла б спосіб довести, що діло у мені, — зітхнув співрозмовник, закінчивши розповідь.

Випадок, на жаль, не поодинокий. Давно помічено, що якщо вагітність не настає, то жінки першими йдуть на обстеження, аби усе з'ясувати. Чоловіки ж, здається, не допускають і думки про те, що вони можуть бути не здатні до зачаття.

Основними причинами безпліддя у мужчин є вроджені особливості розвитку статевої системи; генетичні захворювання; ендокринні порушення; інфекційні захворювання; варикоцеле (варикозне розширення вен мошонки); прийом деяких препаратів (в тому числі антибіотиків і аспірину); шкідливі звички; еректильна дисфункція та інші.

Багато хто вважає, що чоловікові достатньо здати спермограму. Але цей аналіз може тільки підтвердити наявність проблеми. Також слід провести дослідження на виявлення захворювань, що передаються статевим шляхом, зробити УЗД органів малого тазу, пройти гормональне обстеження. Ну а ще — важливо піти до кваліфікованого лікаря, який грамотно оцінить ситуацію і допоможе знайти вихід.

«Якщо жінка в шлюбі чи стосунках поводить ся як жертва, її гріх не зрадити!»

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ** Його цитати і фрази розлітаються, як гарячі пиріжки. Бо прочитаєш — і свою проблему сприймаєш з іншого ракурсу, бачиш її в зовсім іншому світлі. Переконайтесь самі у цьому на прикладі висловів про стосунки чоловіка і жінки

Михайло ЛАБКОВСЬКИЙ,
психолог
та психотерапевт (Росія)

● Я раджу розривати стосунки, якщо хоча б одному з двох живеться погано, страшно, незатишно. І навпаки, якщо б не була пара на думку доволишніх — якщо їм добре, я раджу не нав'язувати їм проблем.

● Прийнята в Україні манера у всьому поступатися чоловікові — це один із проявів страху. Поради свекрухи і бабусі — це не що інше, як його реалізація, аби не втратити чоловіка, не залишитися самій, та ще й без грошей. Я не заохочую до такої поведінки. Він тебе покохав за те, що ти — це ти, за те, що ти була сама собою. Куди все поділося? Чому дівчина в 16 років усіх посилає якнайдалі, а в 40 вже сидить, не дихає і чекає, коли її хтось підбере?

● Дорогі жінки! Не треба думати про те, що відбувається з чоловіками. Ви не їхня мама

і не домашній лікар. Дивіться у свою тарілку. **Подобається — беріть. Не подобається — до побачення.** А жінка завжди намагається залізти в його мозок і зрозуміти: може, у нього дитин-

“
Чому дівчина в 16 років усіх посилає якнайдалі, а в 40 вже сидить, не дихає і чекає, коли її хтось підбере?”

ство важке було? Якщо вам не до вподоби, як він поводить ся, не треба шукати виправдань його поведінці.

● Треба з головою розбиратися, а не з женихами. Ставлення до чоловіка у жінки — це багато в чому її ставлення до батьків і, зокрема, до тата. Якщо був біль, почуття образи, боротьба — все це перенесеться на стосунки в парі. **Ми міряємо любов рівнем страждання.**

Я сам був таким, потім вилікувався.

● Жінка через свою дурість вважає, що їй треба піти до пластичного хірурга, зробити якийсь особливий макіяж і так далі. Це чистий мазохізм. Любити будуть ще менше. А всього-на-всього потрібне тільки одне — бути самим собою. Цього досить. І люблять в принципі лише за це.

● Якщо жінка в шлюбі чи стосунках поводить ся як жертва, її гріх не зрадити! Так, вона скаже: «Занапастив мені життя», «Забрав мою молодість», «Придурок», «Козел» і поїде жити до мами. Але потім точно повернеться. І все продовжиться. Тож чоловік це знає. **Здорова ситуація — це абсолютна впевненість, що якщо зрадив, дружину він більше не побачить.** Принаймні на своїй кухні та у своєму ліжку.

● Запорука щасливого сімейного життя, шлюбу та сексу з одним партнером лише в одному — в стабільній психіці. **Не поступки, жодні компроміси — це все пряма дорога до кардіолога або онколога.** Коли у людини стабільна психіка, вона може прожити з одним партнером усе життя. І кохати тільки його.

● Для нормальної жінки шлюб — частина її життя. Якщо одна людина замінює іншій весь світ, це означає, що свого світу у другій просто немає.

Що ви скажете з цього приводу? Чекаємо листів на поштову адресу: 43 025, просп. Волі, 13, м. Луцьк, «Так ніхто не кохав», або електронну: takvolyn@gmail.com.

Без тієї скромності Іво Бобул запевняє, що близького до нього ані за голосом, ані за харизмою співака в Україні нема. Єдиний, хто, на переконання артиста, наближається до його таланту — російський виконавець Олександр Серов.

Фото fakty.ua.

Кожній із трьох своєї попередніх дружин Іво Бобул після розлучення залишав усе

- **ОСОБИСТІТЬ** Першу зірку 1990–х, кума експрезидента Леоніда Кучми і улюбленця жінок вижили зі сцени голі дупи і жалюгідний «Ласковий май»

Інна ПІЛЮК

«Я ЖИВУ В КРАЇНІ, В ЯКІЙ МЕНЕ НЕМА»

Іво Бобул (справжнє ім'я — Іван Бобул) мешкає в Києві на Оболоні. Поруч із його будинком набережна. Він часто п'є тут каву, спостерігає за перехожими. Його впізнають, але не завжди. Каже, покоління, яке вів за собою музикою, вже постаріло, а молоде в більшості цінує не талант, а шоу. Своїм студентам (співак викладає вокал у Київському естрадно-цирковому коледжі) на екзамені забороняє виконувати пісні нових гуртів: «Щоб таке співати, треба або вколотися, або сильно напитися. Гіпноітичні одноманітні ритми — це музика ні для голови, ні для ніг».

У нього незмінна пишна шевелюра, яку досі не підфарбовує, та й загалом стиль не змінився. «Штани, піджаки — це все фігня, — безпе-

“**Артисти високого польоту виходять на сцену в одному костюмчику й просто починають співати. І зал уже впав. Вони повинні дивувати людей не голим задом.**

ляційно заявляє маестро. — Артисти високого польоту виходять на сцену в одному костюмчику й просто починають співати. І зал уже впав. Вони повинні дивувати людей не голим задом».

Себе ж співак називає естетом. Любить красу в музиці, в людях, в оточенні, завжди фільтрує, що, кому і коли співати, тому впевнений: за майже півстоліття на сцені так і не став «ширпотребом». Іноді

здається, що на український шоу-бізнес він тримає якусь глибоку образу, бо часто наголошує, що його ніде нема: ані на радіо, ані на стадіонах. А підсумовує вже зовсім печально: «Я живу в країні, в якій мене нема. Стільки зробив для української музики — і мене нема».

МІНІСТРАМ — ДРУГ, ПРЕЗИДЕНТОВІ — КУМ

Порівняно з популярністю, яку мав співак років 20 тому, зараз у його кар'єрі штиль. Каже, якби було достатньо грошей, зібрав би суперовий колектив музикантів і залюбки проїхався б із виступами всією країною та ще й зарубіжжям. Має що заспівати, має бажання і здоров'я, хоча розміняв уже сьомий десяток, бракує лиш коштів.

Продовження на с. 10

Lilia Sandulesa
Ivan Boboul

Фото rogliaa.ua.

Про третю дружину Лілію Сандулесу співак не любить розповідати. А колись їхня слава була всенародною, і спільним хітом «Берег любові» навіть назвали ресторан у Чернівцях.

Початок на с. 9

Тих, так би мовити, народних тепер, як генералів в армії. Колись це були дуже почесні звання, ми за них боролися.

Свій репертуар називає найкращим в Україні. Ну хто з нас не чув «На Україну повернись», «А липи цвітуть» чи «Берег любові»? Таки ж справді хіти! І власний голос вважає рідкісним, наступника собі за тембром і тональністю, каже, ще не знайшов серед сотень студентів. Між іншим пригадує, що якось навіть співак Елтон Джон зробив йому комплімент за манеру виконання. З ним зустрілися на дні народження кума Бобула — Леоніда Кучми. Тодішній президент хрестив молодшого сина Іво — Данила.

Але в покровительстві чи просуванні очільник держави не допомагав, запевняє артист: «Культурою тоді займалися компетентні люди. А зараз в одну установу вліпили все (має на увазі об'єднання в єдине Міністерство культури, молоді та спорту. — Авт.) Міністр не знає народних артистів навіть в лице. Але що казати: тих, так би мовити, народних тепер, як генералів в армії. Колись це були дуже почесні звання, ми за них боролися. Зараз їх стільки, що плюнути нема де. Вони не достойні цього. Часом тікаю від них, щоб не стояти поруч. Соромно. Я об'їздив багато країн, але такого, як у нас, не бачив. Нехай Михайло Поплавський на мене не ображається, але людина, яка не співає, не може бути народним артистом. Він прекрасний менеджер. Чому йому ніхто не говорить

з влади: досить, не треба цього робити. Вигнати на сцену 150 дівчат у коротких спідницях і виходити... Для мене образа — мені як співаку ляпас».

ВЧИТИСЯ НА ТОКАРЯ ПОЇХАВ У ЖІНОЧИХ ТУФЛЯХ

До своєї нехай і потроху згасуючої слави Іво Бобул ішов довго і важко. Вибитися з села Порубне на самому кордоні Чернівецької області та Румунії, та ще й із багатодітної родини — справа не проста. Поки живим був батько Іван, сім'я жила заможнo. «У батька був свій ліс, артіль зі зведення дерев'яних будинків, — пригадує співак. — Ми

могли дозволити собі навіть хатню робітницю». Таке життя тривало, поки на Буковину не прийшла радянська влада і не забрала у сім'ї все до останньої копійки. Але батько не допускав злиднів, важко працював лісником, поки не пішов із життя. Іво тоді був у сьомому класі. «Всі жителі села прийшли на похорон і дивилися, що буде робити ця вдова з сімома діточками. Сім дітей і вона одна», — досі з боєм пригадує він.

Коли не залишилося ні їжі, ні сил, вона пішла на крок, який важко зрозуміти матерям: віддала синів у румуномовний інтернат. Дівчат поки залишила біля себе. «Я там рік провчився. Коли мама привозила нам ласощі, збиралася вся школа. Діти стояли й дивилися, ми гостинці віддавали їм. Запам'ятав макарони з сиром на сніданок, така смакота».

З того часу хлопець вдома не жив. У 14 років поїхав на Донеччину, в місто Слов'янськ, учитися на токаря керамічних виробів. Пригадує, не мав тоді навіть путнього взуття. Взяв у сестри туфлі, якогось

Олег Винник — ненадовго

«Знайшов свою нішу, співає ті пісні, які подобаються жінкам. Він розуміє, що це ненадовго. Рано чи пізно цей жалюгідний «Ласковий май» закінчується. Він веде зараз своє покоління, воно трохи виросте, і їм уже ці пісні не будуть потрібні. А ті, знизу, його не розуміють».

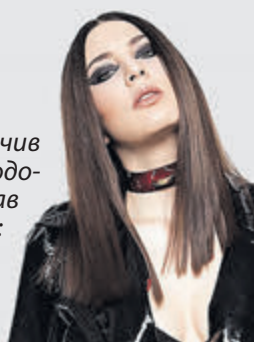

ФОТО: ЗНАВА

У 67 років покидати музику Іво Бобул не збирається. Хоч велика сцена — це вже не його шлях, охоче береться вчити юних музикантів. Упевнений, що професійна освіта дає набагато більше, ніж його колишня «ресторанна» наука.

А з MARUV, яка мала представляти Україну на Євробаченні, ніколи б не заспівав:

«Може, вона й хороша, я не знаю. Але те, що я бачив у її виступі якісь дупи, що стирчать, — мені не сподобалося. Вибачте, я естет». На питання, чи заспівав би Бобул дуєтом з епатажною зіркою, він відповів: «Ні. Я себе поважаю. Краще б я заспівав із Тіною Кароль чи Селін Діон. У мене голос не для MARUV. Є діапазон, є тембр, є потужність».

піджачка знайшов і так поїхав.

Коли повернувся в Чернівці, пів року ремонтував вагонні генератори на залізниці. Аби підзаробити, іноді співав з товаришами-самоучками на автостанції. Потім їм (хлопці на той час об'єдналися в колектив «Жива вода») запропонували роботу в ресторані. «Почуємо нову закордонну пісню, за день вивчимо і ввечері вже співаємо. Заробляти непогано. В югославів, угорців купували гітари, бас-гітари. У нас же нічого не випускали! Ми були стильні такі, з довгим волоссям, штани кльош... Всі тоді «косили» під «Бітлз», і ми теж».

Втім, вибитися на велику сцену вдалося нескоро. У Радянському Союзі все, в тому числі і визнання, йшло згори. Іво дотепер упевнений, що йому в цьому перепоню була румунська національність. Коли запрошували на гастролі за кордон, вимогою було змінити

прізвище та ім'я. Він цього принципово не робив, тому й лишався співати для свого глядача. Якось його кликали в Москву, і це був шанс «вибитися» в зірки: «Я не поїхав. Іноді шкодую. Тут ніколи не визнають, що ти — хороший співак, композитор, аранжувальник. Взагалі, що ти — хороший. Ситуація не змінилася».

ДО «БЕРЕГА ЛЮБОВІ» ПРИБИЛО ВЧЕТВЕРТЕ

Та незважаючи на затишшя у творчості, абсолютно інша ситуація в особистому житті Іво. Його насправду незбагненна харизма, як магічний камінь, діє на жінок. Співак одружений уже вчетверте, має трьох дітей. Старший син Руслан живе у США і працює далекобійником, дочка Людмила в Чернівцях займається торгівлею. Найменший Данило — ще школяр.

Про двох перших дружин ін-

формації немає. Третя ж глядачам відома не менше, ніж сам Іво Бобул. Їхній із Лілею Сандулесою дует проіснував більше десяти літ і мав шалену популярність у 1990-х. Два роки вони прожили у США. Чому шлюб розпався, вони говорять неохоче. Іво каже, що жити двом котам в одному мішку дуже складно: «Жінка-артистка завжди хоче бути лідером. Я — теж. Творчій людині часто хочеться у свій барліг залізти і щоб ніхто не чіпав, три дні там побути, привести думки й організм до ладу. Дружина-зірка мені цього не давала». Лілія ж скаржиться, що не відчувала до себе достатньої уваги з боку чоловіка-співака. Після кожного розлучення він залишав дружинам усе, що нажили разом.

З теперішньою половинкою — молодшою на 12 років Наталею — познайомилися на його концерті. Обмінялися телефонами і через три роки спілкування стали жити разом. Каже, знайшов у ній те, що завжди шукав, — мудрість. У пари підрастає 13-річний Данило, той самий, якого хрестив Леонід Кучма. Наталя за фахом психолог та економіст, працювала у відомій компанії, але після народження дитини покинула роботу. Сім'ю забезпечує Іво. Синові ні в чому не відмовляє: «В мене іграшок не було. Корова, свині і м'яч — усе. Двір великий, то грали у футбол. Батя стільки вікон поміняв!»

За матеріалами
rozmova.wordpress.com,
gazeta.ua, obozrevatel.com,
zaxid.net.

Індійському роду Зіони Чана — нема переводу.

Фото The Daily Mail.

У цього чоловіка 39 дружин і 94 дитини

● **ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ** В індійському селі Бактванг (штат Мізорам) живе найчисленніша сім'я в світі. Її глава Зіона Чана має 39 дружин, 94 дитини, 33 внуки і 14 прийомних дочок (на фото)

Лія ЛІС

— Я відчуваю себе особливим, адже Господь дав мені стільки людей, про яких я можу піклуватися, — **розповів сім'янин-рекордсмен видання «Дейлі мейл».** — Мені дуже пощастило бути главою найбільшого в світі сімейства.

Правда, щоб прогодувати родину загальною чисельністю 181 людина, його дружинам доводиться щодня вбивати 30 курей, готувати більш як 100 кг рису і чистити близько 60 кг картоплі.

За визнанням одного з синів Зіони Чани, його батько одружується із найбільш доступними дівчатами села, щоб наглядати за ними.

Усі вони живуть у чотириповерховому будинку, що складається зі 100 кімнат. Цей дім називається Чунтар Ран, що перекладається як «будинок нового покоління». У ньому є своя школа, столярні майстерні, хлів для свиней і курник, рисові поля й сад. Усі, крім глави

“**Щоб прогодувати родину загальною чисельністю 181 людина, його дружинам доводиться щодня вбивати 30 курей, готувати більш як 100 кг рису і чистити близько 60 кг картоплі.**

сім'ї, що має окрему кімнату, живуть у величезних залах.

Проте сім'я продовжує рости, і її глава не збирається зупинитися на досягнутому.

— Я не припиняю шукати нових дружин, — говорить він і до-

дає, що готовий відправитися на їхні пошуки навіть у США.

Крім власної сім'ї, Зіона Чана ще й очолює індійську секту Чана, де чоловікам дозволено одружуватися з необмеженою кількістю жінок.

У цьому будинку і мешкає найбільша сім'я на планеті.

фото meexpress.mtk

«Моє серце тепер твоє...»

Фото intviv.in.ua.

Річниці шлюбу: що дарувати

● **ГІРКО!** День одруження називають зеленим весіллям. Його символ — листя мирту у вінку нареченої. Зазвичай широко відзначають срібне та золоте весілля як дві знаменні віхи сімейного життя. Але їх є набагато більше...

1 рік – ситцеве або марлеве

Це натяк на те, що протягом цього періоду спільного життя пара надзвичайно активна у ліжку, що й веде до зношення ситцевої постільної білизни до стану марлі. У цей день випивають пляшку шампанського, залишену спеціально з весілля. На святкування обов'язково запрошують свідків і найкращих друзів, а також батьків.

Що прийнято дарувати: молодята одному ситцеві хустинки, а гості — комплекти постільної білизни, фартухи і подушечки у вигляді серця.

2 роки – паперове

На другому році в сім'ї часто з'являється малюк, що тягне за собою безліч реальних турбот, і сімейне життя вже не здається зітканим із одних лише задовольень. Тому стосунки стають подібними до паперу.

Що прийнято дарувати: весь спектр поліграфічної продукції — книги, календарі, фотоальбоми, блокноти.

3 роки – шкіряне

Вважається, що за цей час

чоловік і дружина навчилися ладнати один із одним і підлаштовуватися. А шкіра — символ гнучкості.

Що прийнято дарувати: шкіряні портмоне і гаманці, сумки і навіть меблі.

“ **На 1-шу річницю випивають пляшку шампанського, залишену спеціально з весілля.**

4 роки – лляне

Льон є символом достатку, а також міцності і довговічності. Він набагато міцніший за ситець, а значить, і стосунки подружжя стали міцнішими і надійнішими. Гості обсипають подружжя цукерками і насінням льону.

Що прийнято дарувати: лляні скатертини, рушники, покриттє вала.

5 років – дерев'яне

Перший серйозний ювілей.

Сім'ю із таким стажем порівнюють з дерев'яним будинком, якому ще можуть загрожувати пожежі — сімейні сварки. Існує повір'я, що дерево, посаджене подружжям на 5-річний ювілей, переживе всі негаразди.

Що прийнято дарувати: дерев'яні шкатулки, прикраси та ложки.

6 років – чавунне

Назва пов'язана з тим, що стосунки вже міцні, проте це найкрихіткіший з усіх металів. Незважаючи на згадану міцність, чавун цілком може тріснути від сильного удару.

Що прийнято дарувати: чавунні горщики і пательні.

6,5 року – цинкове

Назва нагадує про те, що на шлюб, як на оцинкований посуд, іноді потрібно наводити глянець. В цей день шматочки цинку викидають у вікно, щоб зберегти запал душі.

Що прийнято дарувати: оцинкований посуд.

Продовження на с. 14

«Цілуй, цілуй, цілуй її...»

Фото pixabay.com.

Початок на с.13

7 років – мідне або шерстяне

Мідь — символ сімейної міцності, краси і достатку. Це вже не чавун, але до благородного або дорогоцінного металу їй ще далеко. Подружжя в цей день обмінюється мідними монетами.

Що прийнято дарувати: мідні свічники, чашки, карбування.

8 років — жерстяне

На 8-й рік відбувається оновлення сімейних стосунків, життя подружжя має влаштуватися остаточно, вони повинні повністю звикнути один до одного. Саме це символізує нова блискуча жерсть.

Що прийнято дарувати: кухонне начиння з жерсті (форми для випічки, підноси), побутові прилади, а також чай, цукерки в жерстяних коробках.

9 років – фаянсове

На дев'ятиріччя спільного життя припадають якісь критичні моменти, які слід пережити, тому шлюб може легко дати тріщину, як фаянс. За іншою версією: сімейні стосунки стають міцнішими, як хороший чай, і наповнені ним фаянсові чашки є символом краси цих стосунків.

Що прийнято дарувати: посуд із фаянсу, порцеляни, кришталю і простого скла.

10 років – олов'яне або трояндове

Назву річниці пов'язують із гнучкістю олова — тобто з умінням подружжя підлаштовуватися один до одного. На торжество запрошують всіх, хто був на весіллі.

Що прийнято дарувати: чоловік дружині — 11 троянд (10 червоних — як символ любові і 1 білу — як символ надії на наступне десятиліття), троянди подружжю також приносять всі гості.

На 13-му році подружнього життя необхідно особливо цінувати шлюб, тому що він такий же тонкий, як мереживо.

11 років – сталеве

Стосунки загартувалися, як сталь.

Що прийнято дарувати: посуд із нержавіючої сталі.

12 років – нікелеве

Блиск нікелю вказує на необхідність освіжити почуття.

Що прийнято дарувати: блискучі нікельовані вироби — наприклад посуд.

13 років – мереживне

На 13-му році подружнього життя необхідно особливо цінувати шлюб, тому що він такий же тонкий, як мереживо.

Що прийнято дарувати: вироби з мережива або тонкої вовни.

14 років – агатове

Агат є символом благополуччя, здоров'я і процвітання. Шлюб, який проіснував до агатового весілля, можна назвати благополучним і міцним. Йому не страшні ніякі перешкоди.

Що прийнято дарувати: прикраси з агату, фігурки зі слонової кістки.

15 років – скляне

Назва свідчить про чистоту і ясність у стосунках.

Що прийнято дарувати: вази, келихи, салатниці з кришталю і скла.

18 років – бірюзове

Яскравість бірюзи — символ закінчення складних і кризових ситуацій, пов'язаних із дорослішанням дітей.

Що прийнято дарувати: подружжя обмінюється прикрасами з бірюзи.

Які річниці весілля не відзначаються

16 і 17 років весілля
19 років весілля
28 років весілля
32 і 33 роки
36 років
41–43 річниці весілля
51–54 роки весілля
56–59 річниці весілля
61–64 весільні річниці
66–67 років весілля
68–69 річниці.

20 років – порцелянове

Вважається, що за 20 років весь подарований на торжество посуд розбився, отож настав час його оновити.

Що прийнято дарувати: чашки, тарілки, сервізи з порцеляни.

25 років – срібне

Ця дата символізує і дорогоцінний досвід, накопичений за роки спільного життя, і посріблені сивиною скроні подружжя.

Що прийнято дарувати: чоловік і дружина обмінюються срібними обручками.

30 років — перлинне

Перли є символом чистоти і бездоганності стосунків між чоловіком і дружиною, які прожили разом 30 років.

Що прийнято дарувати: чоловік підносить дружині намисто з 30 перлин.

АНЕКДОТ ДО ТЕМИ

Іде чоловік вулицею й раптом чує голос:

— Стій, ані руш. Ще один крок — і тобі впаде цеглина на голову й ти помреш.

Чоловік зупинився й побачив: цеглина гепнула просто перед ним.

Іде далі, знову голос:

— Стій, не рухайся. Ще один крок — і на тебе наїде машина.

Чоловік зупинився, й насправді авто на шаленій швидкості пролетіло просто перед ним.

Чоловік:

— Де ти, хто ти такий?

Голос:

— Я твій янгол-охоронець.

Чоловік:

— Та невже? А де ж ти був, коли я одружувався?

35 років – коралове

Корали мають властивість швидко розростатися і утворювати коралові рифи. Тому і в молодят на цю пору повинна вже бути величезна сім'я з безліччю онуків.

Що прийнято дарувати: прикраси з червоних коралів.

40 років – рубінове

Символом є рубін — камінь вогню і любові. Його колір — колір крові, а значить і стосунки між подружжям «кровні».

Що прийнято дарувати: чоловік і дружина можуть інкрустувати рубін в обручки.

45 років — сапфірове

Роки велять подумати про здоров'я, а сапфір, за повір'ями, камінь-цілитель, що надає сили для боротьби із втомою та хворобами. Подібно до цього каменю подружжя повинне оберігати і захищати один одного.

Що прийнято дарувати: вироби із сапфірами.

50 років – золоте

Золото є символом сталості, благородства і мудрості. Тільки любов, відданість і повага подружжя допомогли в парі дійти до цієї дати.

Що прийнято дарувати: в цей день дуже часто старі обручки замінюють новими. Їх передають неодруженим внукам і правнукам як сімейну реліквію.

55 років – смарагдове

Діти зазвичай влаштовують свято для стареньких батьків.

Що прийнято дарувати: прикраси зі смарагдом.

60 років – діамантове

Діамант — найтвердіший камінь. Це означає, що вже ніхто і ніщо не в силах розірвати такий тривалий шлюб.

Що прийнято дарувати: чоловік дарує дружині прикраси з діамантом.

65 років – залізне

Назва весілля вкотре символізує міцність шлюбу.

Що прийнято дарувати: вироби із заліза.

70 років – благодатне або вдячне

У цей день подружжя отримує велику подяку за те, що дало життя всій сім'ї.

Що прийнято дарувати: діти і внуки дарують ювілярам все, що ті забажають.

75 років – коронне

Назва означає, що цей ювілей вінчає сімейне життя.

80 років — дубове

Назва ювілею очевидна, адже дуб — символ довголіття.

90 років – гранітне

Щоб відзначити гранітне весілля, молодята повинні мати багатирське здоров'я.

100 років — червоне

Найнереальніша дата — це 100 років, але вона існує, а значить, є люди, яких по праву можна назвати ветеранами подружнього життя.

Що прийнято дарувати: подружжю приносять квіти і речі червоного кольору, а також готують святковий стіл.

Джерело: fakty.com.ua.

Доторкнутися до обручок нареченого і нареченої на весіллі – незабаром на своєму гулятимеш.

Фото kg.ua.

«А на якому віражі зустрілись дві дороги? Це біла магія душі, тайнопис Бога...»

- **НІХТО, КРИМ ТЕБЕ** Наприкінці листопада минулого року світлини цих симпатичних молодят облетіли чи не всі українські новинні сайти і соцмережі. Справді, вони прекрасні, як, напевно, всі наречені у такий урочистий день. Та в них — особлива доля

Олена ХАРЧУК

У небагатослівних повідомленнях під фотографіями мій погляд зупиняється на незвичному прізвищі — Варіме́з, і пам'ять починає розмотувати клубок недавніх подій...

«НЕ РОЗУМІЮ МОВИ ОКУПАНТА!»

Це ж один із 24 українських військовополонених, захоплених РФ в листопаді 2018 року під час переходу з Одеси до Маріуполя наших військових катерів «Бердянськ» і «Нікополь» та буксира «Яни Капу». Саме на останньому Володимир Варіме́з був зв'язківцем і вважався одним із кращих радіотелеграфістів українського флоту. До анексії Криму він служив у Севастополі на катері «Сміла», екіпаж якого зумів вивести судно до Одеси. Після здійснення переходу до Маріуполя хлопець планував встигнути в Ізмаїл на 50-літній ювілей батька, натомість опинився в полоні у «брат-

Приїзд Інни на засідання суду в Москву став для Володі приємною несподіванкою.

нього народу»...

Це той самий військовий моряк, який на засіданнях підконтрольного Кремлю «суду» вимагав перекладача — «не розумів» російської!

Це про його неймовірне по-

На щастя, поки що розстаємося ненадовго, але, звісно, завжди скучаю. Коли сумно, переглядаю наші фото і відео....

чуття гумору і витримку, яких він не втратив навіть у суворих умовах сізо, адвокат Анрі Цискарішвілі писав у лютому 2019-го: «Незважаючи на все, що відбувається, він примудряється зберігати позитивний настрій, сміється, жартує. У ситуації, що склалася, найбільшою незручністю вважає гучне хропіння сусіда по камері».

Це ж його відважна наречена (як писали деякі ЗМІ) Інна Москалець приїжджала в Москву підтримати коханого на суді.

Ці фото — із фейсбук-сторінки Інни МОСКАЛЕЦЬ.

«ПРО ЩО ТУТ РОЗМІРКОВУВАТИ? ОДНОЗНАЧНО — ІХАТИ!»

Я не могла про них не написати, бо, як мовиться, знімаю капелюха перед людьми, для яких любов до Батьківщини (хай би як пафосно це звучало) важить не менше, аніж кохання одне до одного.

Це мала бути історія безмежної любові і вірності двох закоханих... Але, як з'ясувалося у розмові з Інною, вони на той момент не були нареченими, навіть не зустрічалися — були знайомі, час від часу спілкувалися в соцмережах... Та, зрештою, хіба це щось змінює? Вони тоді просто не знали, що доля попри всі випробування поведе їх спільною дорогою. А може, квітка кохання виросла й розкрилася саме завдяки щирому вболіванню і небадужості у такий непростий час?

Зі щемливої історії, записаної і красиво оформленої весільним

Сімейному кораблю із назвою «Варімез» — попутних вітрів і сім футів під кілем!

ведучим, їхні стосунки постають розрізненими слайдами, майже не пов'язаними один з одним.

Серпень 2016-го. Володимир і його друг Віталій, відпочиваючи в барі, помітили двох симпатичних сестер — Інну і Вікторію. Коли ж дівчата зібралися йти, хлопці вирішили їх провести і навіть зуміли отримати на це дозвіл їхньої мами. Після цієї зустрічі Володя й Інна кілька разів писали одне одному в соцмережах, але приводу побачитися якось не знаходили.

Лише 2 січня 2017-го вони знову зустрілися, довго гуляли й розмовляли, почувалися легко й весело. Може, саме тоді спалахнула іскра кохання?

Коли ж у листопаді 2018 року Володимир Варімез потрапив у полон, він постійно відчував підтримку не лише рідних — білими птахами летіли до нього паперові листи від Інни. А як з'явився шанс поїхати в Москву на судове засідання, дівчина не вагалася жодної миті.

— Я була на роботі, коли мені подзвонили і сказали, що є можливість побачити Вову. На роздуми дали 10–15 хвилин. Але про що тут розмірковувати? Я зателефонувала мамі, що їду. Вона підтримала моє рішення, провела мене до потяга о другій годині ночі, — пригадує той день Інна. — Всю дорогу не спала, хвилювалася, мріяла, що повертатимемось додому разом. Найбільше хотілося, щоб Вову й інших хлопців звільнили...

Скільки тривоги, теплих обіймів, сліз радості було, коли 7 вересня 2019-го літак із нашими героями, котрі в результаті обміну полоненими поверталися додому, приземлився в аеропорту «Бориспіль»!

А це вже настав час сюрпризів для Інни.

Здається, відтоді слайди почали змінювати один одного швидше, стрімко перетворюючись на романтичну історію із хепі-ендом.

«ТИ Є, ТИ ПРОСТО Є — І Я ЛІТАЮ, БО ТИ — МОЇ НАТХНЕННІ ДВА КРИЛА...»

Буквально через три тижні Володя освідчився Інні. Молодята вирішили не відкладати одруження на довго, тож уже менш як за два місяці відгуляли весілля на малій батьківщині нареченого — в селищі Банівка на Одещині. І хоча часу на підготовку до урочистості було небагато, майбутнє подружжя взялося до неї дуже серйозно і відповідально, прагнучи, щоб цей день запам'ятався не лише їм самим, а й гостям, яких запросили близько сотні. Обравши для свого весілля морську тематику, вони продумували все до дрібниць, навіть серветки у вигляді корабликів наречена складала власноруч. До речі, за словами Інни, церемонію реєстрації шлюбу Володя попросив провести українською мовою.

Нині молоде подружжя живе в Одесі. Обоє навчаються. Володимир раніше закінчив Ізмаїльське вище профучилище Київської державної академії водного транспорту, тепер здобуває освіту в Національному університеті «Одеська морська академія» і продовжує службу у Військово-морських силах ЗС України, хоче опанувати спеціальність штурмана. Інна — курсант Київського військового коледжу.

До розлук, які і зараз є, і ще очікують їх попереду (куди ж від них подінешся, якщо чоловік — моряк?), молоді люди ставляться спокійно, по-філософськи.

— Головне, як каже Вова, — це довіра, — розмірковує Інна. — Ми разом, ми є одне в одного, і це найважливіше. У мене попереду ще два з половиною роки навчання, що правда, на заочному відділенні, тож їжджу в Київ лише на сесії. Коли ж він виходить в море — за кожної нагоди, як тільки є зв'язок, дзвонить мені і пише. На щастя, поки що розстаємося ненадовго, але, звісно, завжди скучаю. Коли сумно, переглядаю наші фото і відео... А ще Вова подарував мені собаку — він теж рятує від самотності.

У планах молодого подружжя — і весільна подорож, яку з певних причин довелося відкласти, й облаштування отриманої квартири, і, звичайно, народження дітей. А ще вони дуже сподіваються, що і в їхній сім'ї, і в Україні пануватимуть мир і щастя.

Тож побажаймо їхньому сімейному кораблю попутного вітру і сім футів під кілем!

Який рецепт щастя?

- **ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ** Народи та країни різняться не тільки мовами й валютою, але й менталітетом та культурою. Цінності, типові правила поведінки і поводження впливають на життя взагалі та визначають ставлення до гармонійного життя. Інтернет-видання tutkatamka.com.ua дізналося, як щастя розуміють у різних країнах світу

1. ІТАЛІЯ

Прагнення італійців стильно одягатися, справляти гарне враження і брати від життя все лягло в основу їхньої національної філософії щастя під назвою *bella figura*. Дослівно це словосполучення можна перекласти як «прекрасний вигляд». Щоб випробувати щастя по-італійськи, смакуйте моменти життя: виходячи на прогулянку, вивчайте довколишній світ; насолоджуйтеся кожним шматочком їжі; вибираючи, що вдягнути, продумуйте образ аж до найдрібніших деталей.

2. ІРЛАНДІЯ

«Креїк» — почуття єдності, приналежності до групи, спільноти, яке в країні кельтів дуже цінують. Ірландці — товариський народ, люблять збиратися з друзями на футболі та організувати вечори з піснями під гітару.

3. ШВЕЦІЯ

Шведи прагнуть до мінімалізму та усвідомленого споживання. Шведського щастя досягти не так уже й важко: достатньо мати скромний гардероб і носити його кілька сезонів; облаштовувати квартиру, купувати тільки найнеобхідніші та функціональні предмети інтер'єру; вживати просту і корисну їжу.

4. ІНДІЯ

В Індії цінують такі якості, як гнучкість і винахідливість. Місцеві жителі вміють глянути на старі речі під незвичним кутом, тому для них легко змайструвати з підручних матеріалів щось абсолютно приголомшливе, та й «зварити кашу з нічого» — для індійців завдання не з важких. Звичайно, частково так склалося через життя в умовах обмеженого простору, але такі ноу-хау знадобляться будь-якій людині. Щоб стати щасливим по-індійськи, намагайтеся шукати нестандартні рішення, стикаючись зі складними завданнями на роботі або у творчості.

5. ТУРЕЧЧИНА

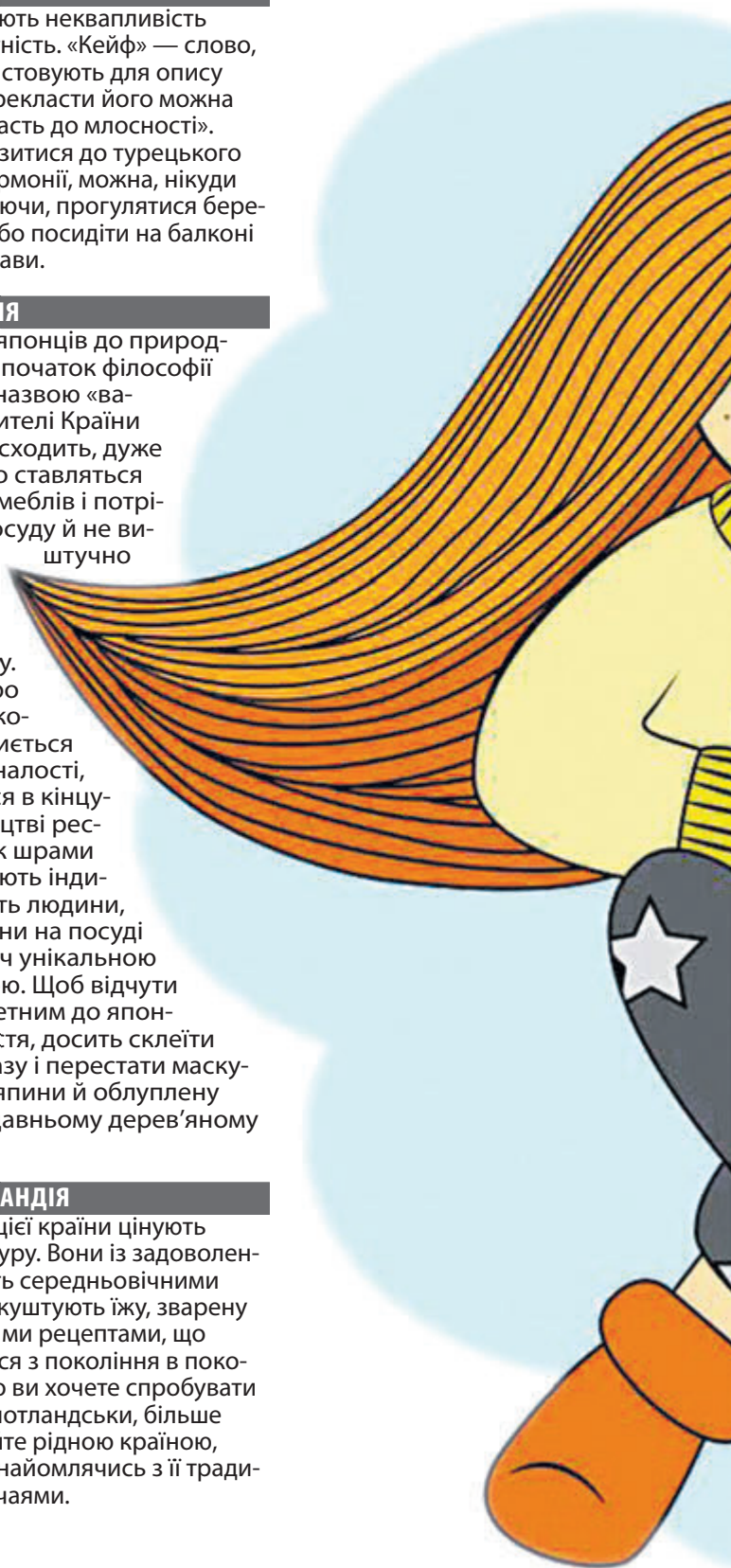
Тут цінують неквапливість і безтурботність. «Кейф» — слово, яке використовують для опису щастя, і перекласти його можна як «пристрасть до млосності». Щоб наблизитися до турецького відчуття гармонії, можна, нікуди не поспішаючи, прогулятися берегом моря або посидіти на балконі з чашкою кави.

6. ЯПОНІЯ

Любов японців до природності дала початок філософії щастя під назвою «вабі-сабі». Жителі Країни сонця, що сходить, дуже бережливо ставляться до старих меблів і потрісканого посуду й не визнають штучно зістарені предмети посуду та інтер'єру. А думка про те, що досконалість криється в недосконалості, проявилася в кінці — мистецтві реставрації: як шрами підкреслюють індивідуальність людини, так і тріщини на посуді роблять річ унікальною і особливою. Щоб відчути себе причетним до японського щастя, досить склеїти розбиту вазу і перестати маскувати подряпини й облуплену фарбу на давньому дерев'яному столі.

7. ШОТЛАНДІЯ

Жителі цієї країни цінують свою культуру. Вони із задоволенням гуляють середньовічними замками й куштують їжу, зварену за народними рецептами, що передаються з покоління в покоління. Якщо ви хочете спробувати щастя по-шотландськи, більше подорожуйте рідною країною, детально знайомлячись з її традиціями і звичаями.

8. ШВЕЙЦАРІЯ

У швейцарців є ціла ідеологія, пов'язана з відчуттям щастя, і названа вона на честь тенісиста Роджера Федерера. Ця філософія має звучну назву «федерерізм». У країні альпійських лугов найперше

Відкладіть усі справи, замовте в кафе круасан і чашечку кави та насолоджуйтеся пейзажем за вікном.

Фото tutkatamka.com.ua.

цінують точність та порядок. На думку мешканців Швейцарії, щоб стати щасливим, потрібно добитися успіху. Якщо досягнення цілей у роботі приносить вам задоволення, ви можете гордо називати себе федерерістом.

9. ДАНІЯ

Хоча жителів Данії не назвеш справжніми трудоголіками, до роботи у них сформувалося особливе ставлення. У данській мові навіть є спеціальне слово — «арбайдсглю», яким можна охарактеризувати щастя і радість від праці, а також усвідомлення себе як гарного працівника. Щоб пережити ці почуття, радимо не ставитися до роботи як до рутини і сприймати себе як цінного співробітника, чий внесок у розвиток компанії дійсно важливий.

10. ГАВАЇ

На Гаваях з давніх часів заведено жити дружно і спільно, поважаючи одне одного, тепло ставитися до рідних та близьких. Для місцевих жителів бути щасливим — це найперше віддавати: так, хочете пережити щастя по-гавайськи — даруйте радість усім довкола себе.

11. НОРВЕГІЯ

Норвежці дуже високо цінують затишок і тепло. Для них вечірка неможлива без вовняних пледів і в'язаних шкарпеток. А щоб зігрітися зсередини, мешканці країни фіордів і вікінгів п'ють какао. Прагнення до такого комфортного відпочинку позначається словом «козеліг». Як можна здогадатися, досягти норвезького щастя зовсім не важко: варто запастися атрибутами, що створюють домашню атмосферу, і влаштувати свято для сім'ї та друзів.

12. УГАНДА

Напевно, ви пам'ятаєте веселу пісню «Хакуна Матата» з популярного мультфільму про Тимона і Пумбу. Ця фраза в перекладі означає «життя без проблем» і є наріжним каменем в основі філософії щастя жителів Уганди. У цій африканській країні прагнення «забути турботи і тримати хвіст пістолетом» є своєрідним девізом. Щоб наблизитися до цього позитивного відчуття, варто сміятися хоча б 1 раз на 2 години і відлякувати негативні думки веселими танцями.

13. ФРАНЦІЯ

Французи звикли жити за принципом «менше і повільніше». Тут люблять приділяти час спогляданню і не прагнуть встигнути все й відразу. Якщо вам близька романтична Франція, можливо, вдасться відшукати щастя в безтурботному проведенні часу. Відкладіть усі справи, замовте в кафе круасан і чашечку кави та насолоджуйтеся пейзажем за вікном. Рідше заходьте в гіпермаркети і не навантажуйте себе важкими сумками. Краще купуйте найнеобхідніше в невеликих магазинчиках.

А що потрібно для щастя особисто вам? Подорожі чи просто обійми коханої людини? Розкажіть про ваше розуміння щастя нам: 43025, просп. Волі, 13, м. Луцьк, «Так ніхто не кохав», або електронну: takvolyn@gmail.com.

● **ПРО СОКРОВЕННЕ**

«Ні, не знаю, коли Ти душі відболиш...»

Photo goodreads.com.

Анатолій МАХОНЮК
(1962–2016),
волинський поет

*Все це станеться. Як —
Ще не відаю я.
І не знаю, коли
У душі відболиш:
Через рік, може, більш,
Через два, може, менш,
Стихне пам'яті біль
І в мені ти помреш.
Може, з пригорщу днів
Ти пробудеш в мені,
А початком кінця —
По тобі пісня ця.*

*Може, збудеться в ніч:
Щем у серці пройде,
Змовкне спомину клич.
Чи в безсонних очах
Доживеш до зорі,
Чи згориш, як свіча,
Ти в однім з вечорів.
Ні, не знаю, коли
Ти душі відболиш.
І це станеться як —
Ще не відаю я...*

*Може, ти, як струмок,
Що із гір, голосний,
Побіжиш із думок
З першим сонцем весни...
Чи, як сніг навесні,
Причаївшись під тин,
Від тепла у мені
Відшукаєш десь тінь...*

//
**Може, з пригорщу днів
Ти пробудеш в мені.**

*Чи, як в небі зоря,
Спалахнеш — і нараз
Вся згориш на очах,
Обірвавши свій шлях...
Чи, як з віт опада
Згасле листя в садах,
Ти осіннім вогнем
Відгориш день за днем.
Ні, це станеться як —
Ще не відаю я,
І не знаю, коли
Ти душі відболиш.
Я спитаю колись :*

*«Якщо є — озовись».
І повідають дні,
Що ти вже не в мені.
Я гукну тобі в ніч —
І відкаже пітьма
Тихим порухом пліч:
«Тут її вже нема».
Не освітять ніде вечорові вогні,
І зоря розведе
Лиш руками мені.
Може бути — в тобі
Не жило почуття,
І сама по собі
Прийде мить забуття.
І не вчую, коли
Ти душі відболиш,
і це сталося як,
Ні, не знатиму я.*

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

Як не дати шахраям розвести вас по телефону
«Відріз відеозв'язок». Реальна історія, що стане вам у пригоді

Читанка для всіх
корисні поради

«І лечу я по життю лісапетом, наче танком»
Історія номера
На шостому десятилітті співістка «Лісапетного батальйону» Наталія Фаліон має воістину всенародну любов, а на подив до неї нещодавно отримала ще й «сердечний» бонус. Зайди?

У чому сила і слабкість чоловіка № 1 у світі — Джеймса Бонда
«Як Бонд виступав проти...»

Для тих, хто має дачу — Місячний календар робіт на городі та в саду на І півріччя 2020 року

Читайте у січневому випуску іншого нашого видання «Читанка для всіх»:

Солістка «Лісапетного батальйону» Наталія Фаліон: «І лечу я по життю лісапетом, наче танком»

У чому сила і слабкість чоловіка № 1 у світі — Джеймса Бонда

Місячний календар робіт на городі та в саду на І півріччя 2020 року

Як не дати шахраям розвести вас по телефону

Вже у продажу!!!

Запитуйте у відділеннях зв'язку і ваших листонош!

«Де і взялися слова — буде так, буде так, буде так!».

Фото pinterest.com.

Танець із ножем

● **З ГЛИБИНИ ДУШІ** Він вважав, я маю ховати себе. Свої очі різного кольору, свої шрами через весь живіт. Недолугість рухів, недосконалість форм. Бо прикрашати й привертати увагу можна лиш до прекрасного. Тільки ідеал заслуговує на вишукану оправу чи витончені шати

Ніка КОЛЬТ

А що прекрасного чи тим паче ідеального — у мені?

Я маю бути просто вдячна, що є він — і він дозволяє його обожнювати і служити йому.

А ще мушу мовчати. Бо що такого вартісного можу сказати, аби люди захотіли мене слухати?

Я не знаю, чому погоджувалася з ним.

Можливо, легше було погодитися, ніж визнати свою цінність і жити із цим відчуттям цінності, а відтак і діяти, ніби ти — дуже важлива для себе і світу та заслуговуєш на любов?

Погоджувалась.

Коли дивилася в дзеркало — я бачила в ньому не витвір наймудрішого із Творців, а лиш зіпсуту найневмілішим його учнем заготовку. Глевкий млинець. Недовиріб, якого соромляться, який так і не став витвором і доля його — лежати в

найдалшому кутку майстерні та припадати пилом, аж поки не викинуть чи не сплять.

Це все мене нищило. Виїдало мені серце, спивало по краплині моє життя.

І одного разу я взяла ніж, аби самій повідрізати від себе все зайве. Ніж був холодним, гострим і досконалим, із різьбленим руків'ям, яке доладно лягало в долоню. Дивовижне плетиво візерунків, арабська в'язь написів, чорна емаль — усе це заворожувало... І стоячи перед дзеркалом без одягу, я чомусь почала танцювати з ножем. Ніби хтось мене покликав, а я почувала.

У цих рухах не було досконалості. Вони були рвучкі, нервові і неритмічні. Танець болю і відчаю. Так, ніби ти відбиваєшся від полчищ своїх демонів. Чи топчеш ногами все, що у тобі живе.

А згодом у мені почала зароджуватися мелодія. Вона виростала з плачу і ридань, переходила

“**Тримаючи в руці ніж — як відьомський атам, — я впевнено креслила ним у повітрі чіткі лінії, відрізаючи від себе минуле і нелюбов.**

в горловий рик і дике шаманське камлання.

Та мелодія наростала і вирівнювала ритм, а танець став схожим на ритуальні танці жінок у дні їхніх Богинь.

Тримаючи в руці ніж — як відьомський атам, — я впевнено креслила ним у повітрі чіткі лінії, відрізаючи від себе минуле і нелюбов.

Де і взялися слова — буде так, буде так, буде так!

Я танцювала і співала вперше у житті. Як ніколи в житті.

І впавши, знесилена, обнімала себе руками і заколисувала.

...Коли він прийшов — я сказала йому: йди. Іди із мого життя. Назавжди.

Ще зауважила його здивований і чомусь зляканий погляд. Але було байдуже.

Потім гуляла містом, заходила в яскраво освітлені магазини. Розмовляла з продавчинями. І сміялась.

А ще вперше у житті того вечора купила і одягнула мереживну білизну. Victoria's secret. Я ІДЕАЛЬНА.

Сонечко маленьке – кисло-солоденьке

● **СМАЧНОГО!** Думаєте, апельсин можна тільки нарізати скибочками на десерт? Помиляєтеся! Страви з цих помаранчевих фруктів вражають надзвичайною різноманітністю: від салатів і супів – до випічки й напоїв. Пропонуємо приготувати барвисті, ситні і надзвичайно апетитні страви, що варті почесного місця навіть на святковому столі

САЛАТ «ЕКЗОТИКА»

фото patelnya.com.ua.

Інгредієнти: 1 відварене або запечене куряче філе, 1 червона цибулина, 2 ківі, 1 великий помідор, 1 апельсин, невеличкий качан салату, 3 ст. л. олії, 1 ст. л. білого винного оцту, 1 ч. л. цукру, сіль за смаком.

Приготування. Цибулю поріжте тонкими кільцями і замаринуйте в суміші олії, винного оцту, цукру і такої кількості солі, яка буде потрібна для салату. Злегка помніть її і залиште на кілька хвилин, після чого відіжміть (маринад не виливайте) і всипте в салатник. Ківі очистіть від шкірки і покрайте впоперек тонкими скибочками. Так само поріжте помідор, а почищену м'якоть апельсина – кубиками. Куряче філе подрібніть впоперек волокон на шматочки завтовшки близько 1 см. Листя салату вимийте, обсушіть і порвіть. Усі інгредієнти перемішайте, заправте маринадом і викладіть на пласку тарілку чи блюдо.

САЛАТ «ДІЄТИЧНА ВЕЧЕРЯ»

фото patelnya.com.ua.

Інгредієнти: 100 г руколи, 150 г сиру фета, 2 апельсини, 1 зубчик

часнику, сік одного лимона, 2–3 ст. л. оливкової олії, 2 ст. л. зернят граната.

Приготування. Апельсин почистити, порізати на шматочки. Фету покряти кубиками, руколу вимити, просушити на рушничку й подрібнити. Соус для заправки: часник пропустити через прес або розтерти у ступочці, змішати з олією, додати лимонний сік, перемішати. Апельсин, фету та руколу викласти в миску, полити соусом, посипати зернятками граната.

КУРКА, ЗАПЕЧЕНА З АПЕЛЬСИНАМИ

фото cook.net.ua.

Інгредієнти: 4 апельсини, 1 середня курка, 3 зубчики часнику, 1 ст. л. меленого коріандру, 75 г меду, 1 ст. л. куркуми, 45 мл оливкової олії, сіль.

Приготування. З трьох апельсинів вичавити сік, четвертий порізати кружальцями. Змішати сік, коріандр, мед, олію та куркуму, додати розтертий часник, сіль. Помити й підготовлену курку розрізати навпіл уздовж хребта. Залити маринадом і залишити на годину, після чого разом із маринадом перекинути її у форму для випічки, зверху обкласти скибочками апельсина і запікати при 185 градусах упродовж години (плюс-мінус 10 хвилин). Ароматне й соковите м'ясо найкраще подавати з гарніром – рисом або картоплею.

РИБНІ РУЛЕТКИ З АПЕЛЬСИНОВИМ СОУСОМ

фото patelnya.com.ua.

Інгредієнти: 4 філе білої риби зі шкірою (минтай або хек), 2 морквини, 3 картоплини, 1 качан брокколи, 2 апельсини, 1 ч. л. чебрецю, 100 мл вершків (10 % жирності), олія для змащування овочів, 1 ч. л. цукру, сіль і білий мелений перець до смаку.

Приготування. З одного апельсина терткою зніміть цедрю, повністю очистіть від шкірки і виріжте м'якоть. Рибне філе посоліть, посипте листочками чебрецю і білим перцем. Полийте рибу вичавленим з апельсина соком і залиште маринуватися на 20 хвилин. Овочі ретельно вимийте, моркву і картоплю наріжте шматочками, брокколи розберіть на суцвіття. Викладіть на нижній ярус пароварки, змастіть олією. Рибне філе розріжте уздовж навпіл. На кожну половинку покладіть по 3 апельсинові дольки і скрутіть у щільний рулет, заколіть зубочисткою. Рибні рулети викладіть на верхній ярус пароварки. Готуйте під кришкою 10–12 хвилин. Для соусу апельсиновий сік, цедро, сіль, цукор змішайте і доведіть до кипіння. Влийте вершки, перемішайте, доведіть до кипіння. Рибні рулети подавайте з овочами і соусом.

Фото mi100.info.

СВИНЯЧІ РЕБЕРЦЯ, ТУШКОВАНІ З МЕДОМ І АПЕЛЬСИНОМ

Фото patahna.com.ua.

Інгредієнти: 500 г свинячих реберець, 0,5 ст. л. соєвого соусу, 2 ст. л. меду, цедра та сік 1 апельсина, 2 ст. л. крохмалю, олія для смаження.

Приготування. У мисці змішайте соєвий соус, мед, крохмаль, апельсинові сік та цедру. Покладіть м'ясо у цей маринад, накрийте кришкою і залиште в холодильнику на 6–8 годин. У сковороді розігрійте олію. Обсмажте ребра по 5–10 хвилин з кожного боку, перекладіть у форму для запікання і поставте в розігріту до 180 градусів духовку ще на 10–15 хвилин. Така м'ясна страва смакуватиме з тушкованою капустою, картопляним пюре чи печеною бульбою.

ДОМАШНІЙ МАРМЕЛАД

Фото nakuhne.net.

Інгредієнти: 200 мл апельсинового фрешу, 75 г цукру, 1 ч. ложка агар-агару.

Приготування. Всипати агар-

агар у 150 мл соку, розмішати і залишити на 30 хвилин. У решті соку розчинити цукор та поставити на вогонь. Коли сироп трохи прогріється, повільно влити сік з агар-агаром та варити 5–7 хвилин, потім вимкнути вогонь та дати настоятися 15 хвилин. Розлити у формочки або вилити на деко (в такому випадку застиглий пласт потрібно буде розрізати на шматочки) й залишити в холоді на ніч, щоб мармелад став густим. За бажанням можна обваляти його шматочки у цукровій пудрі.

ЯСКРАВА ПАНАКОТА

Фото nakuhne.net.

Інгредієнти: 4 апельсини, 250 г маскарпоне (можна замінити сирковою масою), 10 г желатину, 1 скл. молока, 75 г цукру, 1 ч. л. ванільного цукру.

Приготування. Апельсини почистити від шкірки, вибрати кісточки, перебити в блендері, перетерти через крупне сито (щоб проходила і м'якоть, а не лише сік), перелити в невеликий сотейник, прогріти на середньому вогні 4–5 хвилин, тоді всипати 5 г желатину і мішати, щоб він розчинився. Прозорі склянки встановити під нахилом у коробці чи пластиковому контейнері, розлити в них апельсинову масу і поставити в холодильник на 2–3 години до повного застигання. Змішати в каструльці

молоко, звичайний і ванільний цукор та решту желатину, довести до кипіння і зняти з вогню. Додати сир, ретельно вимішати і розлити молочну масу у склянки поверх апельсинового пласти. Знову помістити в холодильник на 2–3 години до повного застигання. Подавати панакоту, прикрасивши шматочками апельсина, листочками свіжої м'яти або тертим шоколадом.

ЦУКАТИ В ЦУКРІ

Фото tvoymalysh.com.ua.

Інгредієнти: 5 апельсинів із товстою шкіркою, 1 скл. цукру, 100 мл води.

Приготування. Ретельно помити апельсини, зняти з них шкірку й порізати її смужками завтовшки пів сантиметра. 1 л води довести до кипіння, всипати покрані апельсинові шкiрочки і прокип'ятити їх протягом 5 хвилин. Так повторити тричі, щоразу беручи свіжу воду, це допоможе позбутися гіркоти. Зі 100 мл води і склянки цукру приготувати сироп і варити в ньому цукати упродовж години на найменшому вогні. Охолодити, вийняти з сиропу, обвалити кожен шматочок у цукрі й викласти на пергамент. Через добу скласти в баночку зі щільною кришкою.

ЦИТРУСОВИЙ СОРБЕТ

Фото my-food-advisor.com.

Інгредієнти: 1 апельсин, 2 мандарини, 1 лимон, 1 скл. цукру, 1 скл. води.

Приготування. Очищені від шкірки, плівок та зернят фрукти збити блендером до однорідної консистенції. Цедру посипати цукром, залити водою і варити на маленькому вогні до утворення сиропу. Змішати фруктове пюре із сиропом і поставити в холодильник на годину, тоді знову збити блендером охолоджену суміш. Таку процедуру повторити ще 2–3 рази через кожен годину.

Несподіванка під ялинку

Початок на с. 28

Ольга ЧОРНА

Вона була молодшою за Славка. І заможнішою. Дізнавшись про походеньки чоловіка, Віра розраховалася з роботи. А Славко «розрахував» її, як ехидно жартував, з «посади» дружини.

Зійшовся з Ліною. Отримав молододружину, тестя-чиновника, гарне помешкання. Донька залишилася з Вірою. Це її ще більше обізлило.

Щоправда, Славко «підкидав» Ларисі грошенят. Купував речі. А коли в Славка з Ліною народився син, Лариса більше жила в них...

Наречений також не вельми подобався Славкові. Але він ніколи не перечив доньці. Та й уважав: Ларисі лише двадцять один. Не варто поспішати із заміжжям.

Донька не взяла на вечірку в матері жодної копійки.

— Мені тато дав! — злісно кинула. — І взагалі, якщо на забаву не прийдеш, плакати не буду. А свою убогу квартиру можеш заповісти безхатченкам. Я буду жити в Женьки. Ти невдаха, мамо. Відколи розлучилася, жоден чоловік на тебе оком не кинув. Не сучасна

зовсім. Вічно сидиш у звітах, цифрах. До речі, на твоїй роботі знають, що ти «допомагаєш» із бухгалтерією деяким підприємцям? Чесна ти наша...

Віра збиралася на концерт і прокручувала своє життя. Швидкою допомогою для неї була Ірина. І сльози втирала, і поради дава-

Якщо на забаву не прийдеш, плакати не буду. А свою убогу квартиру можеш заповісти безхатченкам. Я буду жити в Женьки. Ти невдаха, мамо!

ла... А ось і вона. Дзвонить у двері.

— Віро, чому це в тебе очі на мокрому місці? Якось ти... зовсім не святкова. Значить, так. Плани змінюються. Зараз ідемо в перукарню. Потім — у магазин косметики. І в торговий центр за новими одяганками заскочимо. Створюємо настрій.

— А-а-а... концерт?

— Завтра благодійний концерт у філармонії. От і ідемо. Ще й добру справу зробимо — гришми дітям-сиротам допоможемо. І ще одне. Мусиш змінити колір

волосся. Сивина в сорок п'ять — не дивина. Але її не обов'язково повинні всі бачити. Пам'ятаєш, я розповідала, що познайомилася з неймовірною перукаркою. Дива творить. Вона тобі такий колір підбере і таку зачіску...

Віра нехотя йшла в салон. Ірина ж цілу дорогу нахвалявала нову знайому. І вона була того варта. З перукарні Віра вийшла іншою. З гарним настроєм. І з бажанням оновити свій гардероб.

Наступного дня Віра збиралася до філармонії під пильним оком подруги.

— Так, найперше одягаємо гарний настрій, — жартувала Ірина. — Де та косметика, яку ти вчора купила? Малюємо «портрет». О, супер! Діставай обновки. І не смій іти в своїх улюблених черевиках аля «прощай, молодість». Стаємо на каблучок. Так... Останній штрих — нова помада. Вона тобі дуже личить. Боже мій! Не впізнаю своєї подруги. Так маєш виглядати щодня... Щодня!!!

Віра поверталася з філармонії, коли вже стемніло. Похолодало. Біля дверей під'їзду сидів чийсь собачка. Тут такого нема. Песик доглянутий. З ошийником. Бігль. Такого має один із підприємців, у якого підпрацьовувала. Тому знала породу. Взяла знайду на руки. Той не пручався.

Анекдоти

:)):):))

— Сусіде, у мене велике горе! Від мене втекла кішка! Ви не бачили?

— Дивно, коли від вас пішла дружина, по-моєму, ви так не зашмучувалися!

— Але ж у жінки не було трьох медалей з міжнародної виставки!

:)):):))

Шотландець каже дружині:

— Люба, я збираюся в бар, одягай пальто!

— Як це мило, що ти вирішив мене запросити!

— Куди запросити?! Я просто хочу вимкнути опалення на час своєї відсутності.

:)):):))

— Ой, Сарочко, я таки вирішив, що більше ніколи не буду з тобою сваритися!

— Ні, ви лише погляньте на нього, «він вирішив»... А ти мене спитав?!

:)):):))

— Справжній чоловік повинен хоча б одну ніч проводити не вдома!

— Звичайно, мій милий, принаймні для того, щоб іншому справжньому чоловікові було де переночувати.

Попрямувала до зупинки. Людей на вулиці було не багато. Ніхто на неї з собачкою уваги не звертав. Походивши туди-сюди, разом із чотирилапим подалася додому. Він облюбував місце біля новорічного деревця.

— От і «подарунок» під ялинку, — мовила. — Справжня несподіванка. Чия ж ти, згубо чотирилапа?

І взялася писати оголошення: «Знайшла собачку. Породи бігль. Телефонуйте за номером...».

Роздрукувала на принтері. Завтра розклеїть.

— Чим тебе годують? — запитала у знайди. — Сподіваюся, твої господарі не забаряться.

Вранці, дорогою на роботу, розклеїла оголошення. І чекала на телефонний дзвінок. Він пролунав увечері.

— Це, певно, мій Чипс, — привітавшись, сказав незнайомий чоловік.

— Хто?

— Собака. Бігль. Чипс. Кличка така.

— Приходьте чи приїжджайте за своїм Чипсом, — назвала адресу.

Господар знайди з'явився через хвилину двадцять. Пес не тямився від радості. Чоловік вибачався. Розповів, що був у від'їзді. Чипса залишив на сусідського хлопчика. А той не впильнував.

— Дмитрик, власне, й побачив на зупинці оголошення. Він сюди до школи ходить. А наш будинок трохи далі. Гуляв у парку з песиком. Знайомих хлопців зустрів. От і... Чипсові ще року нема. Малий. Дороги додому поки не знає. Тому й загубився.

— Добре, що до будинку прибався, а не парком блукав. До речі, чому він Чипс?

— Любить чипси випрошувати.

— Може, чаю чи кави вип'єте, — запропонувала Віра. — А то розмовляємо в коридорі. Проходьте на кухню. Як до вас звертатися?

— Юрій Васильович. Можна Юрій, чи Юра. Мені чаю, будь ласка.

Віра та вечірній гість довго розмовляли. Розповідали кожен про своє. Чипс дремав.

Чоловік давно розлучився. Дружина подалася на заробітки і там їй усміхнулося нове кохання. Юрію залишила двох дітей. Мусив давати раду. А тому з учителя трудового навчання перекваліфікувався на працівника станції техобслуговування. Батько добре розумівся в машинах. І сина навчив. А потім підсобив, аби відкрити власну справу.

— Мої сини вивчилися, одружилися. Старший живе в нашому місті, молодший — в сусідній області. На Різдво гостювали в мене. Хлопці — золоті. І з невістками пощастило. А ми живемо удвох з Чипсом...

Юрій Васильович дякував. Каявся, що прийшов з порожніми руками.

— Ми з Чипсом виправимося, якщо дозволите.

— Та що ви! Нічого не потрібно...

...Наступного року під Віриною ялинкою були справжні подарунки, а не муляжі. Серед них у невеличкій коробці — пуделочко з перснем. Юрій Васильович у такий спосіб вирішив освідчитися. Віра про це ще нічого не відала. Сини ж батька «благословили»: його обраниця їм до вподоби.

Чипс, коли приходив у гості з Юрієм Васильовичем, вмощувався біля ялинки. І хитрючим поглядом зирив на обох. Наче знав про романтичні наміри свого господаря...

Чипс хитрючим поглядом зирив на обох. Наче знав про романтичні наміри свого господаря...

«Пані Віро, час заглядати під ялинку, що ж там заховав для вас мій господар?»

ВІДПОВІДІ НА СКАВОРДІЗ «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» №11-12 2019 РОКУ

				Г	Е	Г	Е	М	О	Н		А	Т	П
				І	Р	А	А	М	Л					
М	А	Н	Д	Р	И	К	О	Т	Л	Е	Т	А		
А	А	Р	А	М	І	С	Р	О	Б	О	Т			
Д	У	Б	А	Й	С					П	А	Р	А	
А	І	Д	Т						Е	П				
Г	О	Р	Б	У	Н	О	В		О	С	Т	Е	Р	
А		Е	Г	О	Т	И	З	М		І	Д	А		
С	М	Е	Т	А	Н	А		А	Р	К	А	Д		
К		Х	А		В				Н					
А	А	Р	О	Н		П	И	Л	А	Т				
Р		А	В	О	К	А	Д	О	У	Я	В	А		
		О	Б	Е	Р	О	Н		Г	А	П		Л	
				Н		Р	А	Д	О	М	И	Ш	Л	Ь
						А	Т	С		П	А	К	А	О
Г	І	Р	М	А		М	Е	Р	Х	Н				
О	Я	У	Д	О		Д	И	Т	И	Н	А			
Л	Ю	Д	О	Л	О	В		Л	Н					
Б	Н	Е	Т	Е		І	М	Я						
Ф	Р	О	Н	Т	И	С	П	І	С					

ВІДПОВІДІ НА СКАВОРДІЗ С. 26

Д	Ж	О	М	О	Л	У	Н	Г	М	А				
Е	Р	Л	З	В	І	Л	І	С	Б					
Л	О	Д	З	Ь	В	І	Л	І	С	Б				
Ь	Е	Г	Л	А	Д	Ь	Р	А	Г	У				
Ф	А	Н	Т	А	Р	О	К	Ф	О	Р	К			
І		Е			Л	А	Н	А	Т	О				
Н	Е	Г	Р					Б	В					
А	А	М	І	Н	Н	Е	С	К	А	Ф	Е			
Р	Е	М	І	З	Д	І	Р	А	Н	Л				
І	А	Н	А	Б	А	С	Г	Е	Д	З	Ь			
Й	О	Д	Б	Р	А	Д	А							
		Р	І	Е	Л	Т	Е	Р	М					
		И	Л	У	С	К	А	У						
		Л	О	Л	А	Ю	Н	О	Н	А	П			
		П	А	Н	Ч	Ж	Д	У	Р	О				
Д	Ю	Н	А	Д	О	П	І	С	Ф	М				
І	О	Л	Е	А	Н	Д	Р	О	Т	Ч	Е			
Д	В	А	Д		В	Ю	Д	А	Л					
У	М	А	І			К	А	К	А	О				
Х	К	У	Т	Я			А	Т						

● РОЗУМОВА АТАКА

	Розваж. комплекс з дельфінами	Нагорода за заслуги	Традиційний напій на Святвечір	Об'єкт сліпого поклоніння	Найвища вершина на Землі				Лижний курорт
			Америк. актор Брюс ...						Старов. іспанськ. народн. танець
	Місто в Польщі	Визначений час			Овочева страва				
			Вид вишивки						Сорт сиру з плісня-вілим грибок
	Шипучий апельси-новий напій	Корінний житель тропічної Африки	Ім'я 		Протока ...-Манш				
				Органюху	Камінці на березі моря	Давньо-ісландський епос	Історич. роман Хоткевича		Міжна-родна орга-нізація
	Похідна аміаку			Спор-тивна гра					
			Щілина, отвір в чому-небудь				Персонаж трагедії «Король Лір»		Торгова марка розчин-ної кави
	Недобір взятку у префє-рансі				Столиця Саудівсь-кої Аравії ...-Ріяд				
		Повзуча риба	Столиця Анголи	Попє-редник євро	Розпо-діл за поряд-ком			Україн-с. акторка ... Рогов-цева	Велика муха
	Хімічний елемент	Агент з продажу нерухо-мості					Зовніш-ній покрив риби		
		Неми-лість до когось							Мала планета
		Мавпа роду паві-анів			Сорт перси-ків				
			Сорт вино-граду		Автор роману «Гомоніла Україна»	Старовин. іспанська срібна монета			
						Стаття для газети		Молитва «... наш»	
	Горб в пу-стелі ство-рений вітром					Південна вічно-зелена рослина			
	Марган-цева руда			Страва корейської кухні	Податок на додану вартість	Рід рослин родини лілійних			Брат Йосипа
		Америк. актриса ... Турман	Француз. співачка ... Піаф						
	Україн-с. акторка Ірина ...						Урочи-стий вірш	Диригент-ський змах перед вступом	Шоко-ладне дерево

Склад пан Андрій.

«Так ніхто не кохав»

volyn.com.ua

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймально – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332)77-07-70,
приватних оголошень – (0332)72-39-32,
розповсюдження – (0332)72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA203034400000026008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 28 сторінок формату А-4

Передплатний індекс: **60779**
Реєстраційний номер
Серія КВ №23543-13383Р

Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім
«Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007

Тираж **8 500** Замовлення № **16**

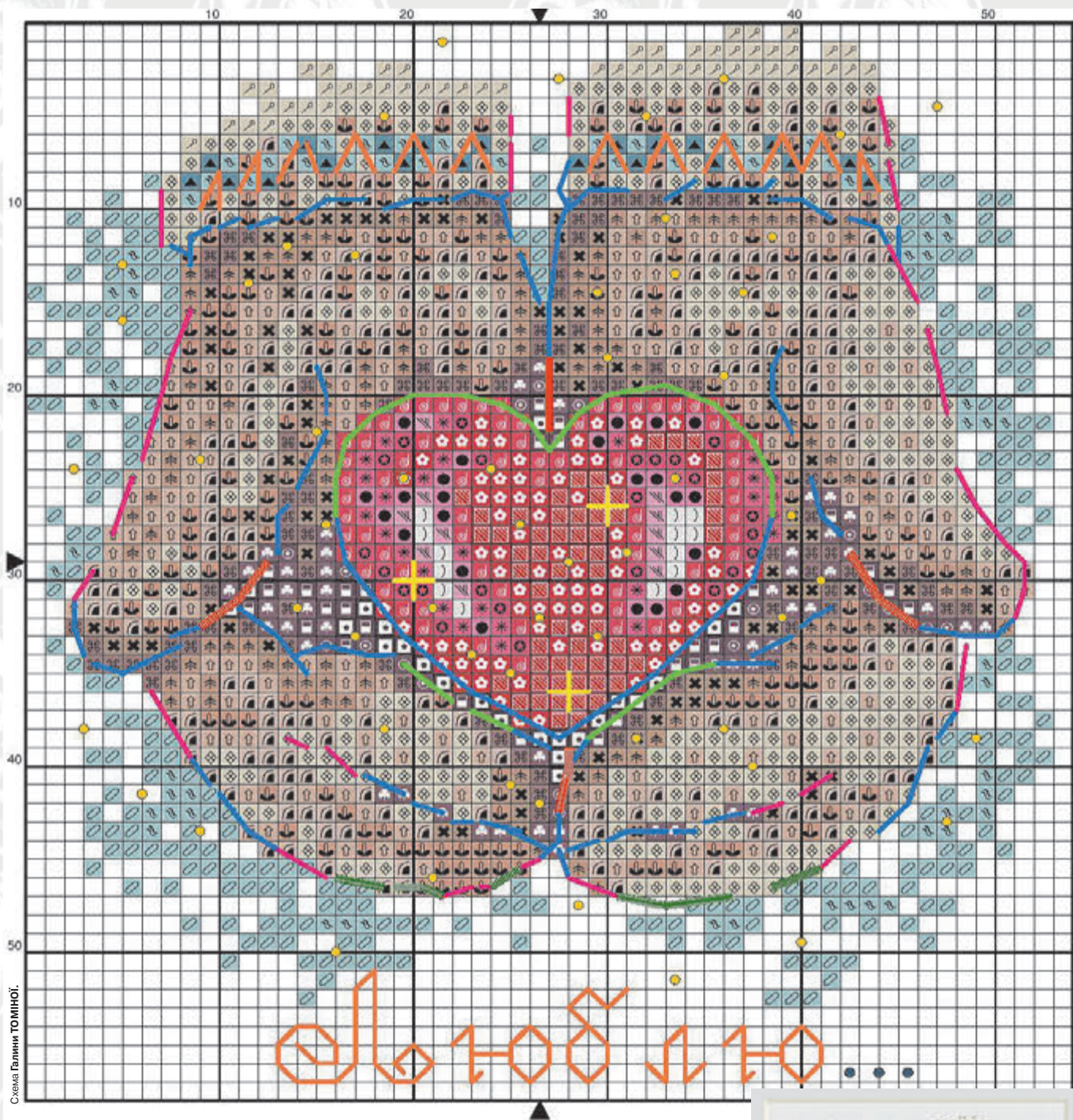

Схема Галини ТОМІНОЇ.

Замість освідчення...

● **ЧАРІВНА ГОЛКА** Кохання не підвладне ні часові, ні вікові, ні порам року... І це щастя, що жоден холод не остудить палкого серця і щирих почуттів! Така вишивка стане чудовим подарунком до Дня закоханих і замінить тисячі слів.

фото bluebelle.gallery.ru.

Цікава

ГАЗЕТА + TV
на вихідні

А в іншому нашому виданні —
«**ЦІКАВА ГАЗЕТА НА ВИХІДНІ**» —
схема вишивки друкується щотижня.
Передплатіть і займайтеся улюбленою справою!

Передплатні індекси «Цікавої газети на вихідні»:
для Волині — 60304, для Рівненщини — 60312, для інших
регіонів України — 60307.

«Віра і не здогадується, що, зустрівши мене, зустріне скоро і своє запізнILE щастя».

Несподіванка під ялинку

● **ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ** Ялинка у Віри стоїть майже цілий січень. Вона купує невеличке деревце з довгими «голками», ставить його у воду. Гарненько вбирає. От лише подарунки під ялинкою несправжні. Муляжі. Не буде ж сама собі щось класти. А більше нікому...

Ольга ЧОРНА

Зателефонувала подруга Ірина: — На центральній площі сьогодні святковий концерт. Підемо? Нові чобітки заодно «вигуляю».

— Я нікуди не збиралася, — відповіла Віра. — А концертно-розважального настрою взагалі нема.

— До речі, в нашому улюбленому магазині косметики розпродаж. Можемо зайти по дорозі. Мені дещо треба. І собі щось підбереш. Ну ж бо, Вірко! Збирайся. Скоро буду в тебе, — безапеляційно мовила Ірина й вимкнула телефон.

Ірка — вона така: сумувати не дасть. Якби свого часу не її підтримка, то Віра, мабуть, з глузду з'їхала б...

— Що ти мені дала?! — репетувала донька у відповідь, що весілля нема за що робити. І квартиру Віра не збирається розмінювати.

— Якби ти хотіла в розмінній квартирі жити — інша справа.

А тобі потрібні лише гроші. Ти ж їх профітькаєш. Адже твій наречений ніде не працює і, здається, роботу шукати не збирається.

— А навіщо йому працювати? Його батьки на заробітках.

— Ларисо, тема закрыта. На вечірку гроші дам. Хочете, живіть тут. Одна кімната вам, інша — моя. Тим

“

Ірка — вона така: сумувати не дасть. Якби свого часу не її підтримка, то Віра, мабуть, з глузду з'їхала б...

паче, за розмін довелося б доплачувати. Зрештою, це квартира моїх батьків. І вони нічого не дозволять з нею робити.

— Але ж вони тобі її подарували.

— То й що?

— Не хочу від тебе нічого! І взагалі йду від тебе. Як колись вчинив

батько. Правильно казав: з тебе ніякого толку.

...Тоді Віра працювала бухгалтером на одному з підприємств. Ексблагівірний ходив там в інженерах. Славко знав, що на підприємстві «крутять» грішми. Підбивав дружину, аби також щось «накрутила».

— Я не робитиму цього!

Та чоловікові спокуса не давала спокою.

— Чому комусь можна залізити в чужу кишеню, а нам — ні? Поглянь, як шикують директор, заступники, його коханка-секретарка. Всім вистачить.

— Я не хочу проблем. І гріх на душу брати. Знаєш, як казала моя покійна бабуса? На старість нічого не назбираєш, крім гріхів, втрат і болячок.

— Ті болячки треба за щось лікувати. А, крім того, до старості ще далеко. Не вмієш ти жити, Вірко.

Чоловік часто й перед донькою ганив дружину. І те не так, і се не так... Тому в Лариси авторитетом був батько. Матір дівчина часто ігнорувала.

Славко закрутив роман з Ліною — працювала економістом на їхньому підприємстві.

Продовження на с. 24–25

